

Božič naših malčkov.

Poštenost najde plačilo.

(Črtica iz zimske dobe.)

Vrtičev Miha je res vedel, kaj se pravi biti reven. Pred leti mu je bil oče umrl. Zasulo ga je v jami, kjer je kopal pesek. Dokler je živel oče, je še nekako šlo, mati in Mihec sta bila obvarovana vsaj najhujšega, gladu. Potem pa je postal glad dnevni gost v revni bajtici. Mihec je začel hoditi v šolo in je začel obenem premišljevat, zakaj je dal ljubi Bog nekaterim otrokom vse, kar so si pozeleli, nanj pa je čisto pozabil. Mati ni vedela, kako bi utešila sinčkovo radovednost v tem oziru. Tolažila ga je pač, kakor je mogla. Delala je od ranega jutra do poznega večera in kljub temu so prišli dnevi, ko res ni bilo kaj dati v lonec.

Čula je, da je neka soseda šla v mesto in da je tam več prilike za kak zaslužek. Take in slične novice so premotile tudi njo in lepega dne je sklenila, da bo prodala tisto malo, kar ji je bilo še ostalo in se bo z Mihcem preselila v mesto — za srečo. Sicer ona ni mislila na drugo srečo kakor da bi mogla zaslužiti toliko, da bi s sinčkom živela, ne v razkošju, ne, tako daleč njene želje niso šle, pač pa v božjem miru, stran od najhujših skrbi za vsakdanje jelo. Svojo namero je izvršila. Mihec ni rekel nič, ni prav vedel, ali bi se veselil, ali žaloval. Sicer pa bi mu tudi nič ne bilo koristilo, če tudi ne bi bil hotel iti v mesto. Mati je bila sklenila tako in tako je potem moralo biti tudi za Mihca.

V mestu je mati našla malo podstrešno sobico in potem je šla gledat, kje bi se zanjo kaj našlo. Uvidela je kmalu, da tako lahko ne bo šlo. Povsod, kjer je potrkala, so že imeli koga za postrežbo, za perico, za druga dela, za katera se je revna žena ponujala. Vsa obupana se je vračala domov, kjer jo je čakal Mihec in je hotel samo vedeti, če bo kaj za pod zob. Mihcu je začelo v mestu ugajati. V šoli mu ni bilo prehudo, učitelj ga je imel rad, ker je bil miren in poslušen. Rad ga je kaj vprašal in po njegovem posredovanju je dobil Mihec v šoli kmalu več častnih služb. Smel je tablo brisati, nosil je k upravitelju, če

mu je učitelj imel kaj poslati ali sporočiti, da, nekoč je šel celo pred poukom za učitelja v trgovino po neko knjigo, ki jo je bil učitelj tam pozabil.

Od te strani torej mestno življenje niti ni bilo najslabše, če bi le bila mati dobila kje kako stalno službo. Tako je včasih tu in tam dobila malo dela, da je prebila še kolikor toliko s tem in z malenkostno vsoto, katero je bila prinesla iz vasi kot izkupiček za svoje stvari.

Prišel pa je hud gost, namreč zima. Vedno težje je bilo za delo. Vse polno brezposelnih ljudi, mladih in močnih, je iskalo opravila in take ljudi je vsakdo, ki je imel zanje kaj posla, rajši vzel kakor pa že starejšo ženo, ki je vrh tega takoj preplašeno odšla, če ji na prvo njeno ponižno prošnjo niso hoteli takoj ugoditi. Tako je nastopila zima in poleg mraza se je polagoma prikazal materi že znani gost — glad. Mihec tega kar ni mogel razumeti. Da bi v tem velikem mestu ne bilo dovolj kruha še tudi za mater in zanj! Kako je to mogoče, ko so bile vendar vse izložbe polne najboljših stvari! Žalostno je hodil v šolo in ves premrl mrazu se je zopet vrnil po šoli domov, kjer je večkrat čakala namesto kosila — materina solza, ki mu je pekla na duši, pa si ni mogel pomagati.

Nekega dne, ko je bilo prav hudo, mati že par dni ni mogla zaslužiti nikjer nič, je poklical učitelj po šoli Mihca, pa mu je rekel:

»Mihec, skoči tja k urarju v Glavni ulici. Dal sem si popraviti naočnike in sedaj boš tam plačal 22 Din. Tu imaš stotak, pa pazi, da mi nič ne izgubiš. Jaz te bom tu počakal, ker imam še delo v 5. razredu. Pridi kar tja!«

Mihec je odšel v trgovino, povedal je, kaj hoče in je položil na mizo stotak. Gospa je bila sama v trgovini, vzela je denar in je Mihcu naštel, kar je moral dobiti nazaj. Potem se je obrnila do drugega dela. Mihec je denar pobiral z mize in je pri tem videl, da mu je dala gospa 10 Din preveč. Nekaj mu je reklo v srcu, naj denar vzame in ga nese materi. Vest pa mu je očitala, da bi bila to tatvina,

ker se je gospa le zmotila. Malo je okleval, vest pa je le bila močnejša, čeprav mu je izkušnjavec pravil, da bi bilo tistih 10 Din doma tako treba in da je to za bogato trgovko malenkost. Premagal se je, dvignil je roko z denarjem, ki ga je dobil preveč. Gospa se je obrnila in je rekla:

»Kaj pa še hočeš? Ali sem ti dala premalo?«

»Ne, 10 Din je preveč.«

Gospa je pristopila in je denar preštela. Začudeno je pogledala revno oblečenega dečka, ki se mu je beda poznala na obrazu. Ker baš ni bilo nikakega kupca v trgovini, ga je začela izpraševati in kmalu je doznala vso žalostno povest Mihca in njegove matere. Veliko usmiljenje jo je prevzelo. Rekla je dečku:

»Pošlji mi danes zvečer mater sem! Tehle 10 Din pa si pridrži. Reven si sicer, a pošten.«

Mihec ni vedel, kam bi prej tekel, ali v šolo, ali domov. Da ne bi učitelj čakal, mu je prej izročil denar, potem pa je hitel domov. Denar je dal materi, ki se je podala h gospe in je obljubila kupiti na povratku tudi kruha.

Gospa je materi povedala, da jo je ganilo Mihčevo poštenje in da je sklenila po svojih močeh obema pomagati. Od tega dne je Mihčeva mati stalno pomagala v kuhinji bogate trgovke, dobila je za svoje delo primerno plačilo, pa v kuhinji je tudi vedno kaj ostalo, tako da je Mihec videl zdaj tudi kaj boljšega na mizi. Zdaj je bil popolnoma zadovoljen z mestom in se niti ni zavedal, da si je boljše življenje pridobil samo s — poštenjem.

Božični pregovori:

1. Posebno o božičnem času se spomni revežev!
2. Ne pozabi niti na živali po zimi!
3. Če imaš tudi malo, daruj od tega takim, ki imajo še manj!
4. Mnogokrat je lep dar tudi samo že lepa beseda!
5. Zahvaljaj za vsako malenkost, ki jo dobiš, ker je mnogo takih, ki nimajo in ne dobe prav nič.
6. Po možnosti stori vsak dan kako dobro delo. Veselilo bo tebe samega in onega, ki mu dobroto izkažeš.

napad, ki pa se ni posrečil. Pred hišo ležeči kup dog so hudobneži pometali v hišo, s tem so poškodovali stene in razbili vse šipe. Ker jim nadaljnje napadalno delo ni uspelo, da bi vdrl v hišo, so z grožnjami, da bodo ubili vse, kar jih je v hiši, odšli ter obenem odnesli precejšnje število dog. Domači gospodar je javil drugi dan ves dogodek orožnikom. Isto so nato začeli z energičnim zasledovanjem za osumljenimi napadalci, ki za te nasilnosti zaslužijo občutno kazen. — Prejšnji teden pa je neko noč dobil prav pošteno po glavi A. Polanec, posestniški sin v Črmlenškaku. Zdaj se zdravi v ptujski bolnici, ker je imel zelo opasne poškodbe. Malo manjšo prasko je dobil Franc Polanec, tudi iz tega kraja doma. V večini slučajev je kriv alkohol. Vsi ti dogodki nam dajo resno misliti, namreč kakšno bodočnost naj pričakujemo od take mladine! Koliko gorja je že povzročil ta nesrečni »aufbiks!«, kolikim hišam prizadjal žalost in sramoto. Fantje, pamet! Pustite to nečastno pretepaštvo, pa se pridružite našim prosvetnim društvom!

Gornja Radgona. Malokedaj se v »Slovenskem gospodarju« kaj sliši, oziroma čita novice iz našega trga. Nikar pa ne mislite, da naš trg spi spanje pravičnega, če se smem tako izraziti, pač pa dela in koncem leta polaga v javnosti bilanco. Gradbeno življenje je bilo v tem letu jako živahno, poleg trgovcev Jožeta Hrastelja in Alojza Fidlerja, ki sta že lansko leto renovirala svoje trgovske stavbe, je letos tukajšnji gostilničar g. J. Kaufmann dozidal eno nadstropje ter celo stavbo renoviral tako, da je glavna ulica mnogo na tem pridobila, posebno še, ker je na koncu glavne ulice iz bivše Sotlarjeve hiše postavil tukajšnji trgovec g. F. Fidler res v zelo posrečenem načrtu svojo stanovanjsko vilo. Da omenim še stavbo posojilnice, katero so letos na zunaj in na znotraj popolnoma prenovili, in prezidavo bivše Veberičeve hišice poleg opekarne, iz katere si je g. I. Fabjan, vpokojeni fin. prosvetar, uredil prav čeden domek, v katerem bo užival svoj zaslužen pokoj. Tudi carinarnica se je tekom letošnjega leta dogotovila ter so se uradi že namestili v novi stavbi. Načrt iste je pač popolnoma ponesrečen, pa naj si bo že iz praktičnega ali pa iz olepševalnega ozira. Kakor na eni strani tržani sami skrbijo,

da se trg olepšava, tako merodajne oblasti na drugi strani dovoljujejo, da se ravno pri mostu, ki veže našo sosednjo državo Avstrijo, postavljajo najprimitivnejše lesene barake, v katerih razni branjarji prodajajo razna živila. Kaj si misli tujec, ko prestopi mejo in se znajde v dotični koloniji barak, si lahko vsak sam predstavlja. Društveno življenje bi bilo lahko malo bolj živahno, pa so razne ovire, torej je potrebno potrpeti. Večja prireditev je bila v tem letu 50letnica obstoja gasilnega društva, katero društvo se je letos reorganiziralo ter se pod vodstvom sedanjega načelnika g. Joža Hrastelja uspešno razvija. Želeti je, da bi tudi v bodoče celotni odbor vstrajal pri tem važnem in nevhvaležnem delu v istem cilju in slogi kakor dosedaj!

Negova. Hud udarec je zadela obče spoštovano in priljubljeno Kokotovo hišo v Ivajnskem vrhu. Dne 27. novembra t. l. se je najljubša hčerka Barbara nenadoma po mučni bolezni, ki jo je voljno prenašala skozi eno leto, sprevidena s sv. zakramenti, preselila v boljše življenje. Stara je bila šele 29 let in vendar je bila starišem in sestram desna roka. Velika udeležba pri pogrebu od blizu in daleč je dokaz, kako je vedno veselo in pridno Barbiko vse ljubilo in spoštovalo in ni čudno, da se ubogi starši ne morejo nad njeno izgubo utolažiti. Zadnje jesensko cvetje je krasilo voz s krsto in celo vrsto deklet s šopki. Ob odprtem grobu ji je zapel v slovo domači pevski zbor dve pesmi, pod vodstvom g. organista Hajnžiča, ki mu gre hvala. Zahvala tudi vč. g. župniku in svetniku Francu Bratkoviču za spremstvo k zadnjemu počitku naše Barbike. Naj uživa rajski mir nad zvezdami pri nebeški kraljici!

Gornja Radgona. Z velikim veseljem pričakovane knjige družbe sv. Mohorja so si že poiskale svoje stare in nove znance po naši širni župniji. Letošnja suša se mora seveda poznati tudi pri številu naročnikov, v boju za obstoj družbe smo izgubili 50 tovarišev, ki pa niso umrli, temveč so samo za to leto bili med invalidi, zanaprej pa upamo, da bodo zopet stopili v našo zmagovito četo. Nad 300 zaveznih naročnikov je lepo število! Letošnje knjige ugajajo vsem. Otrokom najbolj pravljice, saj se naši »višješolci« pogovarjajo samo o tistem Francetu, ki je premagal vse

športnike, pa o tistem dolgouhem Marku, ki je ukrotil strašno jezo kralja Pomarančarja, malo manj se jim seveda dopade škrat Nered, ker se najbrž tudi k njim včasih prikraše. No, vse predsodke proti knjigam nam pa razblini v nič prikupljivi in častitljivi starček »Koledar«. Resnoba in pravičnost mu odseva iz oči, zato se lahko zanesemo, da v njegovih letošnjih knjigah ne bo prav nič škodljivega ali nevarnega, temveč same lepe in poučljive reči. — Državni praznik smo obhajali s trdnim zaupanjem, da nam bodo polagoma ugodni vetrovi odgnali temne oblake težkih gospodarskih in družabnih neprilik. Saj živimo v adventu in vemo, da po težkih viharjih zasije solnce toliko lepše. Sv. Miklavž nam je obdaroval uboge otroke. Zlasti tržani so kakor dosedaj tudi letos radi pomagali pri tem dobrem delu. Nastopi učencev pri petju in v igri »Krojaček junaček« so nam dokazali, da so imeli večje in skrbne voditelje. Miklavž je pravilno orisal razmere v našem trgu, ki so se tekom enega leta precej spremenile. — Na praznik Brezmadežne je bilo sprejetih v Marijin vrtec in družbo do 100 novih članov, slovesnost, kakoršne še Petronska župnija dosedaj ni videla. Prelepe skioptične slike iz Lurda v natlačeno polni dvorani so dostojno zaključile program Marijinega praznika.

Ptuj. Dne 2. t. m. je v minoritskem samostanu po kratki bolezni v 82. letu umrl g. Valentin Jelušič, oče p. Karla, tukajšnjega kateheta in kapelana. Pokojni je bil zgleden krščanski mož. Težave in bridkosti v svoji bolezni je prenašal zelo vdano. Sv. obhajilo in molitev sta bila v njegovih starih letih edina tolažba. Bil je po poklicu glasbenik, svoječasno je v Istri organiziral več godb. Zadnja leta svojega življenja je preživel pri svojem sinu v Zagrebu in Ptujju. Pogreb pokojnega je bil v nedeljo dne 4. decembra. Udeležba ljudi pri pogrebu je bila ogromna. Tretji red je svojega člana spremil korporativno na zadnji poti. Tudi mestna godba je s svojo udeležbo izkazala tovarišu zadnjo čast. Pri odprtem grobu se je g. župnik p. Alfons Svet v prelepem govoru poslovlil od pokojnika. Njegovi duši naj sveti večna luč in pokoj! Preostalim pa naše iskreno sožalje!

Šmarje pri Jelšah. Pri nas menda kmalu ne

da na to polje vsepolno specialnega znanja. Ne zadostuje, da bi kedo posedal originalne obrazce in dobre štampiljke, treba je natančno poznati številke serij za potne liste posameznih držav. Nikakor se ne sme zagrešiti ta napaka, da bi kedo uporabil na potvorbi številko potnega lista, ki se je zgubil in je bila njegova številka razglašena po listih.

Poleg potvornih listov so tudi trgovci za to robo. Nastopajo po kavarnah, na kolodvorih ter v krajih z razvitim tujskim prometom. Posedajo popolnoma zanesljivo oko za one osebe, katere nujno po-

ja. Strah jih je bilo, da bi jih ne izdala in preprečila nameravano lopovščino. Tedaj sva zvedela prvič, da imajo še druge zlobne načrte. Kaj bi naj pravzaprav bilo, nisva še znala. Dva dni pozneje je odšel Sahib in se je vrnil včeraj. Nato sva čula, da so hoteli oropati nekoga drugega. Tedaj je morala Sita v mesto...«

Sedaj je podalo dekletce svoj doživljaj s prosjaškim kačjim zarotiteljem in Rama je nadaljeval:

»Svetnik, ki je sedel pred vrati, je bil Sahib. Mož, ki je odhitel po denar, je bil Mohamed, kar sem čul pozneje. Drugič so se pogovarjali o bakru iz Damaska in o Kalyanu, kjer bi se naj nekaj zgodilo. Danes zjutraj so pa govorili, da hočejo delati zlato, kajti Sahib je vprašal, če še meša Mohamed zlato. In sedaj sem odkril še nekaj drugega«, je povdaril zmagovalno in pokazal na policista, »danes zjutraj so spravili kovinaste plošče v zaboje. Bil sem v sobi, ko so se ukvarjali z odpremo. S ploščami so potvarjali bankovce. Eno tako ploščo sem predal stražniku, druge so naložili na avtomobil in so jih odpeljali.«

Zamišljen je sedel sodnik za mizo in zaukazal:

»Privedite mi obdolženca štev. 171!«

Povabil je patra in otroka na stol, odvezel je policistu že prej omenjeno ploščo in se podal z njo k omari. Rama je videl, da je bilo tamkaj shranjenih še več enakih plošč. Štev. 171 je prišel.

»Mohamed, ti si nam povedal čudno zgodbo. Kako sta se pisala tvoja prijatelja?«

»Omar in Ali.«

»Da, tako sta se glasili njuni imeni«, je potrdil Rama.

Sodnik mu je zaukazal, naj molči.

»In oni svetnik z Mama Hajani?«

»Sahib.«

Naenkrat se je pričelo svitati Rami. Ta le mož pred njim je bila ona oseba, katero je hotel rešiti. Kaj je delal tukaj?

Sodnik je čital zapisnik:

»Mislil, bilo je tako, da te je obiskal berač v družbi male deklice. Pripoveduj!«

Na dolgo in široko je klatil o dogodku Moha-

bo več hiše, v katero bi ne prihajal »Slovenski gospodar«. Posebno v tekočem letu se jih je bilo mnogo nanovo naročilo in smo prepričani, da tudi v prihodnje zaostali ne bodo. Je pa ta časnik res naš prijatelj in voditelj, ki rad bilježi tudi naše žalostne in vesele dogodke, nam prinaša novice od vseh strani, nam daje pametne nasvete in na naša vprašanja modro odgovarja ter s svojimi zanimivostmi poučuje in zabava stare in mlade. Nikar tedaj odlagati z novo in sicer letoletno naročbo, tudi zaradi tega ne, ker v slučaju požara le tisti dobijo podporo, ki so v decembru 1932 ali vsaj v januarju 1933 vplačali letoletno naročnino v znesku 32 Din. — Dne 7. decembra pokopani mizarjski mojster Tomaž Lorger pač zasluži, da ga v posebno lepem spominu ohranimo. Stal je vedno v prvi vrsti odločno katoliških mož in ga nisi nobeno prvomesečno nedeljo pogrešal pri mizi Gospodovi. S svojim zetom in vrlim naslednikom na lepem domu tam gor v Zastranjah nam je napravil za našo popolno prenovljeno dekanjsko cerkev umetno lepa velika vrata in obhajilno mizo. Bog mu daj vesel Božič v nebesih obhajati in tudi nam Šmarčanom sprositi vesele praznike in zdravo srečno novo leto!

Sv. Kunigunda na Pohorju. Dne 7. t. m. je nenadoma umrla blaga in dobra gospodinja Antonija Pristovnik. V hvaležni spomin na njo so sorodniki in sosedji na sedmimi zbrali 202 dinarja za novo bogoslovnico v Mariboru. Bog obilno poplačaj vsem darovalcem, pokojnica pa naj uživa večni raj!

Št. Andraž pri Večenju. Dne 2. decembra smo pokopali mladeniča Franca Uratnik. po domače Juga. Dne 8. decembra pa smo spremili na zadnji poti gospo Franciško Dušič, soprogo Ivana Dušiča, po domače Podhunskeka. Blaga pokojnica je po kratki bolezni vkljub zdravniški pomoči preminula, stara še le 42 let. Zapušča moža in dva sinova, ki sta stara eden 12 let, drugi 2 in pol leta. Kako priljubljena je bila pokojnica, je pričala pri pogrebu ogromna udeležba ljudi od daleč in blizu. Pevsko društvo je zapelo na grobu v srcu segajočo žalostinko. Od pokojne se je poslovil z lepim in ginljivim nagovorom vlč. g. župnik. Blaga rajna naj počiva v miru! Preostalim naše sožalje!

Št. Janž pri Rečici. Gotovo vam ne bo odveč,

g. urednik, ako šentjanžki dopisnik govori tudi o športu. V nedeljo dne 11. decembra so priredili tekmovalci iz Mozirja in iz Ljubnega tekmo peške. Okrajna cesta, ki pelje iz Mozirja do Ljubnega, meri 14 km, je bila razmerjena na polovico, kjer je bil cilj in sredina te proge ravno v Št. Janžu. Sedaj so tekmovali, kateri dospe prvi na cilj: ali iz Mozirja ali iz Ljubnega. Tekmovalo je 70 tekačev, po 35 na eno stran. Tekmovalna proga je bila zaznamovana na vsakih 200 m s količkom, kolikor je imel preleteti eden tekač. Cesto, ki pešačiš dobro uro in pol, so pretekli v 18 minutah. Rekord tekme je bil med Mozirjani. Tekoč iz Mozirja je prehitel svojega nasprotnika za 21 sekund. Tekme se je udeležil tudi ravnatelj Marijinega grada iz Nazarja, g. inž. Žumer, in bil pri zmagovalcih. Radovednežev, ki jih je zanimal rezultat tekme, se je zbralo v Št. Janžu na cilju, kakor na kakšnem mestnem trgu. Po končani tekmi so se zbrali tekmovalci v gostilni Vrtačnik in se tam malo okrepčali. Nato so zapeli istotam fantje iz Home pod vodstvom g. Časla prekrasno pesem: »Slovenec sem . . .«, da jih je bilo res veselje poslušati. Tako radi kaj sličnega vidimo tudi mi med kmetji, čeprav je nam kmetom šport vsakdanje delo, kjer dosti razgiblamo svoje mišice. Kaj bi ne bilo boljše tudi za mlade naše kmečke fante, da se udeležujejo tega ali onega športa v nedeljskih popoldnevih, kakor pa da popivajo po gostilnah in tam zapravljajo zadnji svoj težko prislužen dinar in si večkrat nakopajo velike sitnosti. — Jez pa vam, dragi tovariši, sedaj ob novem letu ne bom priporočal nobenega drugega športa, nego če še niste naročniki »Slovenskega gospodarja« in »Našega doma«, da sežete takoj po njem. Vsak kmečki delavec z lahkoto plača skromno naročnino 32 Din letno. Skozi celo leto te bo obiskal redno vsaki teden. Zares, mnogo prekoristnega čtiva najdemo v njem, in tega tako v priprosti vsebini razumljivega vsakemu kmetu. V letu 1933 naj bo geslo vsakega: »Slovenski gospodar« v vsako kmečko hišo. Dopisnik želi vesele božične praznike in srečno novo leto vsem čitateljem in čitateljicam »Slovenskega gospodarja«.

Ljubečna pri Celju. Tista dva dimnika, ki se tako ponosno dvigata nad naše ute, kolikokrat smo se že jezili nanje! Skoraj nam ne

kaže drugega, kakor da vsi lastniki opekar-nic napovemo konkurz. Saj imamo toliko tega obrtnega davka, da kar omahujemo. Kako in koliko opeke prodamo, to je pa druga reč. Sicer pa že dolgo ne kupujemo več za denar (ko ga pa nihče nima), ampak je pri nas v veljavi takozvani »gegenkšeft«, to je: blago za blago. Za opeko dobimo pijačo, drva itd. Težko gre, a dosedaj je za silo še šlo. Ali ta prešmentana kriza tudi nas ni pustila v miru. Opeka nam neprodana po utah in pečnicah leži, zadnji čas pa smo dobili lepe lističe od šavkarije. In sedaj, s čim bomo plačali? Saj še voziti več ne moremo. Kar se za opeko denarja dobi, gre vse skozi roke tovarnarjev. Denar za vožnjo pa dobe povečini lastniki tovrnega avtomobila. Po dnevi in po noči ta avto po cesti brni, naš konj pa v hlevu pri praznih jasliah stoji. Velike so jame po naši vasi, pa še večje so luknje v naših žepih, največja pa je skrb: kaj bo?

Škofjaves pri Celju. Nedavno nam je naš občinski sluga raz svoje lece oznanil: za naše brezposelne se bo pobiralo od hiše do hiše. Res, prav radi damo, kar imamo, toda v teh težkih časih še ta »davek«. Dosedaj je bilo v navadi, da smo podpirali le tiste, ki delati niso mogli, sedaj bi pa še take, ki bi delali lahko, o dela nimajo. Kolednik v novem Mohorjevem koledarju pravi, naj se poskrbi našim brezposelnim v prvi vrsti delo. Naj bi občine, okrajji, banovine pač poskušale te ljudi najprej zaposliti pri raznih javnih delih, cestah, regulacijah, gradnji hiš itd. Dobro bi bilo, da bi tudi naša občina začela na kaj takega misliti. Sicer ne odrekamo brezposelnim ničesar, vendar pa mislimo, da se jim more poskrbeti predvsem delo.

Galičija pri Celju. Mišo so doneli galički in šentjurgski zvonovi in nam naznanjali tužno vest, da je za vedno zatisnil svoje oči blagi oče in posestnik Franc Falant. Rajni je bil blagi oče svojih otrok in občinski odbornik. Bil je tudi krajevni šolski odbornik. S svojim gospodarstvom je dokazal, kaj premore pridna roka in trdna volja. Kako je bil priljubljen, je pokazal njegov pogreb, ki se ga je udeležilo veliko število ljudstva. Dragi Franc, počivaj v miru! — Sadna letina je bila precej dobra. Polne so kleti vina in drugih pijač. Le kupev ni. Je pač kriza! — Dne 8. decembra

med in tokrat je bila Sita, ki je skočila vsa razburjena pokoncu:

»Da, tako je bilo, in dragulje je kupil oni drugi!«

Ves začuden je zrl v otroka Mohameda. Sodnik se ni pustil speljati na led:

»In baker iz Damaska?«

»Na celem trgu smo ga iztaknili le pri enem kovaču. Rabili bi ga naj bili za izdelovanje zlata.«

»Ta je bil Šefkija, sluga«, je razodel Rama svoje misli na glas.

»In kaj se je zgodilo v Kalyanu?«

Mohamed je pojasnjeval.

Rama je sklenil doživljaj z zatrdilom:

»Bil je sluga Ali!«

»Da, saj sem vendar sar. izpovedal, da morata biti čeber in baker v moji hiši. Mi ni znano, kedo bi ju bil odstranil!«

»O!« je vzkliknil Rama. »Vse smo našli pri Sahibu.«

»V tvoji hiši ni bilo ničesar drugega, kakor popolnoma urejena ponarejevalnica!«

»Kaj takega v celem svojem življenju nisem niti videl!« je vzdihoval Mohamed.

Na migljaj sodnika so odpeljali števil. 171 v zapor. Stopal je sključeno kakor kak stavec.

Sodnik je vstal izza mize, položil roki na glavi Rame in Site ter rekel:

»Da, ta le mož prej je bila ona oseba, katero sta hotela rešiti. Ob ves svoj denar bo, ako ne ujamemo roparjev. Mislim, da je že prepozno, da bi jih dosegla roka pravice. Gotovo niso več v Bombay. In tukaj v naši ljubi Indiji je roka pravice tolikokrat prekratka. Vidva sta pa Mohameda le rešila. Brez vaju bi bil romal za dobrih 10 let v ječo. — Gospod pater, častitam vam na takih otrocih!«

Pozni večer je prinesel otrokoma še večje veselje in presenečenje. Pater, ki ju je vodil po Bombay, jima ni bil zaupal, da je telefoniral v Sangamner. Rada bi se že bila podala k počitku, a pater je znal vedno kaj prav zanimivega povedati.

(Konec prih.)

trebujejo potvorjene potne listine.

Najhujši sovražnik ponarejevalcev potnih listov in drugih listin, legitimacij itd., je takozvana ultravioletna svetilka, ki razkrinka takoj vse skrivnosti, katerim nikakor nista kos navadno človeško oko in povečevalno steklo.

Pozor! Pozor!
Za zbeženje pravega Rešnjega Telesa je izšel nov molitvenik

„Pridite, molimo!“

ki obsega poleg običajnih molitev tudi šest molitvenih ur za skupne molitvene ure. Zelo priročna knjiga stane samo Din 16— z rdečo obrezo in Din 20— z zlato obrezo.

Knjiga se naroča pri
Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Ako hočemo, da se dobro počutimo,

se moramo pobrigati za dobro prebavo in urejeno odvajanje, brez katerih ni zadostna cirkulacije krvi in vsled tega seveda tudi ni zdravja. Če smo nezadovoljni s pre-

bavo in delovanjem črev, nam dobro učinkujejo Fellerjeve »Elsa«-kroglice, ki naglo in zanesljivo delujejo, so popolnoma neškodljive, ne dražijo črev in povzročijo lahko stolicu. 6 škatelj Din 30.—, 12 škatelj Din 50.— že z zavojem in poštnino vred pri lekarnarju Evgen V. Feller, Stubica Donja, Elsatrg 341, Savska banovina.

Odobr. od Min. soc. pol. i nar. zdr. Sp. br. 509 od 24. III. 1932.

smo dobili pri nas prvi sneg. Bog nas obvaruj prehude zime in prehudega mraza!

Pišeca. Žalost je objela te dni naša srca. Umrla je naša blaga in dobra gđ. Ivana Högelsberger v 77. letu svoje starosti. Kdo ni poznal naše gospodične daleč naokoli in njenega dobrega srca. Kolikim je nudila pomoč in okrepčilo. Ni čudo, da je šel glas o njeni dobroti celo v tuje države. Saj je imela gospodična prijatelje in znance v vseh evropskih državah. Dolgo časa je bila tudi učiteljica glasbe na francoskem zavodu Presvetega Srca (Sacre coeurs) v Gracu. Posebnost njenega življenja je tudi v tem, da je ostala samska vse življenje in so jo krstili in birmali naš veliki Slovenec Anton Martin Slomšek. Še prvo sv. obhajilo je gospodična hotela prejeti iz škofovih rok, pa dobila je odgovor, da zato pač mora priti v Maribor, kar ni storila. Krščena in birmana je bila namreč v Brežicah. Tužno so zazvonili zvonovi sv. Mihaela in naznanjali vinskim goricam in nji prebivalcem, da ni več nje, ki je sleherni jutro, ko je bila še zdrava, z daljnogledom premotrila s sv. hribečka nad sv. Mihaelom vso okolico. Mi gospodične več med nami, a njen duh in njene dobrote bodo ostale vedno med nami. Dobrotni Bog pa ji naj bo dober plačnik, saj se je vedno raynala po Njegovih besedah: »Kar ste storili kateremu teh najmanjših, ste meni storili.« Počivaj v miru, blaga duša!

Advokat dr. Žnidaršič Anton

naznanja, da je prevzel v

Slov. Bistrici

advokatsko pisarno

g. dr. Lemeža Urbana

in da posluje v dosedanjih uradnih prostorih na Glavnem trgu. 1330

Ljudski pravnik.

7. Priposestvanje pravice do uporabe žage in zemljišča. G. P. Ž. V. Soseđa sta žagala na Vaši žagi in rabila zemljišče že od leta 1906 proti vsakokratni prošnji in rednemu plačevanju za uporabo ter prispevala polovico za popravilo žage. Leta 1915 in 1918 sta prevzela posestvi sosedov njihova sinova, ki sta za uporabo prav tako prosila. Po smrti Vašega očeta leta 1922 pa samovoljno rabita zemljišče in žago, ne da bi kaj prosila in sta že celo čez pol leta rabila žago, delno prispevala k uporabi, za odškodnino zemljišča pa sploh nista vprašala. Leta 1931 ste Vi prevzeli posestvo. Soseđa pravita, da polovica žage pripade že njima, kakor tudi da imata pravico do polovice vsega k žagi spadajočega zemljišča, ker ste že predolgo skupno rabili. To žago s posestvom vred je kupil Vaš oče leta 1906 in ni vključena na Vašem zemljišču nobena služnost v korist bratov-sosedov do uporabe zemljišča in žage. Vprašate, kaj je s priposestvanjem sosedov in če se priposestvuje tudi med sorodniki. — Pravico do uporabe žage in zemljišča priposestvuje oni, ki vporablja vse to skozi 30 let z vednostjo lastnika, očitno in brez vsakega naslija proti lastniku. Ako pridobi novi lastnik žago in zemljišče, pa ne ve za nobeno tako pravico, ker to ni vpisano v zemljiški knjigi, tedaj začne teči 30letna doba proti novemu lastniku z dnem, ko je postal

lastnik. Vaš oče je postal lastnik leta 1906. Ker niso bile pravice sosedov vknjižene, te pravice ne obremenjajo Vašega zemljišča. Pa tudi to, da so Vašega očeta vedno prosili za uporabo in plačevali za uporabo, govori za to, da si niso mogli svoje pravice do uporabe priposestvovati. Na vsak način je treba zadevo dokončno urediti in spraviti v red. Kakor izhaja iz Vašega pojasnila, sosedu niso priposestvovali pravice, ker štiti med drugim Vas, oziroma Vaše posestne prednike zemljiška knjiga. Z ureditvijo ne odlašajte, ker bo leta 1936 že 30 let. Poskusite z mirno ureditvijo; če ne bo šlo zlepa, boste morali tožiti oba sosedu na ugotovitev neobstoja služnosti vporabe zemljišča in žage. Sicer pa se priposestvanje začne, nadaljuje in konča tudi lahko med sorodniki.

8. Dolg vinskega trgovca. E. M. B. p. P. Vinskega trgovca, ki je obenem posestnik, ste iztožili in tudi že rubili. Pri dražbi zarubljenih predmetov ste ugotovili, da jih je nekaj že prodal, druge pa skrnil. Pravite, da se je nasprotnik iz Vas pred sosedu norčeval. Želite zvedeti, kako priti kmalu do denarja, ki ga nujno rabite. — Teško odgovoriti. Če vinski trgovec nima toliko poštenja, da bi Vam plačal vino, ki ga je že sam dalje prodal, ga bo treba z vso silo prijeti. Ker je zarubljene reči prodal in skrnil, ga ovadite pri državnem tožilstvu; treba bo navesti priče, pred katerimi se je iz Vas norčeval. Morda pa je bila prodaja odložena, ker je obenem tudi kmet. V tem slučaju ne boste z ovadbo ničesar dosegli, boste morali počakati toliko časa, da bo stopil iz veljave dosedanji zakon o zaščiti kmetov. Bo mogoče kazalo najeti novega odvetnika, ki bo brez usmiljenja preganjal brezsrčnega trgovca.

Po zaključku lista došle vesti in novice.

Hoče. Prosvetno društvo v Hočah priredi na Štefanovo ob treh popoldne in ob sedmih na večer pretresljivo igro »Božični večer živega mrtveca«. Pridite vsi v prav obilnem številu!

Silvnicca pri Mariboru. Na Štefanovo prirede študentje Gogoljevo komedijo »Ženitev«. Prijatelji poštene zabave in ljubitelji smeha, iskreno vabljeni!

Medija-Izlake. Bliža se novo leto, s tem tudi obnovitev naročnine za »Slovenskega gospodarja«. Čeprav denarja v sedanjem času ni v

V trgovini

1305

Anton Macun

v Mariboru, Gosposka ulica 10

so pri zimskem ženskem in moškem blagu ter pri gotovih ženskih plaščih in moških suknjah **znižane cene**, ker je še izbira zelo velika.

izobilju, se mora gledati, da poravnamo našo ročnino za list celoletno. Zakaj le v tem slučaju imajo naročniki ob morebitni požarni nesгоди pravico do 1000 Din. To je gotovo prvi denar, ki ga dobi pogorelec v roke. Saj naročnina 32 Din je glede na pestro vsebino lista in mladinske priloge »Naš dom« prav malenkostna in jo lahko vsakdo plača.

SKRIVALNICA.

Kje je prodajalka božičnih drevesc?

Kje je prodajalec božičnih daril?

Sprejme se dekla v župnišče, sposobna za vsako delo. Naslov v upravi lista.

Pomoč oškodovanim! — Člani bivše »Vzajemne pomoči«, pozor! Podpisani nudim članom bivše »Vzajemne pomoči« iz Ljubljane radi njih nepričakovane zgube brezplačni nasvet. V poštev pa prihajajo samo taki člani, ki že posedujejo polico te pomožne blagajne bodisi iz oddelka za posmrtnine ali pa za doto. — Za območje: Ptuj, Ljutomer, Prekmurje: **Jakob Gregorec**, trgovski zastopnik, Ptuj, Vošnjakova ulica 4. — Za območje: Ljubljana, Kamnik: **Sitar Leon**, trgovski zastopnik, Ljubljana, Baragova ulica 9. — Za Kočevje in Velike Lašče: **Samsa Joško**, posestnik, Dolnje Retje 7, p. Velike Lašče. — Za okoliš: Celje-Vrankslo: **Leskošek Alojzij**, zastopnik, Celje, Razlagova ulica 5. 1344